

مصدر مجهول :

مصدر گاهی مصدر معلوم است به این معنی که به **فاعل** نسبت داده می شود و گاهی مصدر **مجهول** است که به **نائب فاعل** نسبت داده می شود و گاهی هم مصدر به معنی **اسم مفعول** می باشد؛ مانند : **کتاب** به معنای **مکتوب**.

توجه :

مصدر معلوم و مجهول از جهت **لفظ** شبیه هم بوده و **فقط** در معنی و استعمال با هم اختلاف دارند.

اسم مصدر :

اسم مصدر کلمه ای است که دلالت بر **نتیجه** و **معنای حاصل از مصدر** می کند؛ مانند : **محبت** که مصدر است و نتیجه ی آن **حُبّ** (= دوستی) می باشد که اسم مصدر است.

وزن اسم مصدر قیاسی **نمی باشد**؛ گاهی اوقات هم وزن مصدر است و گاهی هم مغایر با آن می باشد.

برای هر فعلی اسم مصدر وجود ندارد بلکه گرفتن اسم مصدر از فعل ، **سماعی** است.

المرّة و النوع :

گاهی اوقات برای اینکه بیان شد که این فعل یک بار واقع شده یا به این کیفیت انجام شده بعد از آن مصدری را می آورند.

آن جا که مصدر برای بیان یک بار باشد از ثلاثی مجرد بر وزن **فَعَلَّة** می باشد؛ مانند : **صَرَبَهُ صَرَبَةً** و از غیر ثلاثی مجرد بر وزن مصدر اصلی با زیاد کردن تاء در آخر آن می باشد؛ مانند : **أَكْرَمْتُهُ إِكْرَامَةً** و آن جا که مصدر برای بیان کیفیت باشد از ثلاثی مجرد بر وزن **فِعْلَةٌ** می باشد و از غیر ثلاثی مجرد بر وزن مصدر اصلی با زیاد کردن تاء در آخرش؛ مانند : **جَلَسْتُ جَلْسَةً الْأَمِيِّ**.